

Դանիելի Գիրքը — ութսունվեցերորդ համար

Մարգարեական բացահայտում. գիտելիքի աճի և Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամի ըմբռնումը

Jeff Pippenger

2024-02-19

Մենք զբաղվում ենք առաջին և երրորդ հրեշտակների շարժումների միջև գուգահեռությամբ, որպեսզի ավելի լավ հասկանանք, թե խորհրդանշական իմաստով ինչ է ներկայացնում գիտության աճը, երբ այն բացվում է վախճանի ժամանակ: Մենք ձգտում ենք ցույց տալ, որ այն ներկայացնում է ճշմարտության մի սաստկացում, որը վերջապես գազաթնակետին է հասնում որպես վերջին անձրև, որը Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամն է: Որպես խորհրդանշի՝ «գիտության աճը» բխում է Դանիելի գրքից, և այնտեղ այն նույնացվում է որպես մարգարեական գիտություն, որը փորձության է ենթարկում և ձևավորում երկրպագուների երկու դաս:

Եվ նա ասաց. «Գնա՛ք ճանապարհով, Դանիել՛, որովհետև այս խոսքերը փակված և կնքված են մինչև վախճանի ժամանակը: Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտականան և պիտի փորձվեն, բայց ամբարիշտները պիտի ամբարշտություն գործեն. և ամբարիշտներից ոչ մեկը չի հասկանա, բայց իմաստունները պիտի հասկանան»: Դանիել 12:9, 10.

1989 թվականին «գիտության աճը» արձակվեց, որը վերջնականապես պիտի ցուցադրի երկրպագուների երկու դաս: Այդ երկու դասերը պատկերված են այն համատեքստում, թե նրանք ինչպես են առնչվում վերջին անձրևի պատգամին: Չարերը չեն ճանաչում և չեն ընդունում վերջին անձրևը, իսկ իմաստունները՝ ճանաչում և ընդունում են: Ուստի չարերը չեն տեսնում, թե երբ է վերջին անձրևը սկսում տեղալ, իսկ այն սկսեց տեղալ, երբ ազգերը բարկացան՝ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Մենք դիմում էինք Լատդիկեական ադվենտիզմի առաջնորդությանը, ինչպես այն ներկայացված է Եզեկիել գրքի ութերորդ և իններորդ գլուխներում, ինչպես նաև Եսայիա գրքի քսանութերորդ գլխում: Եսայիայի մեջ «ծաղրող մարդիկ» «սուտը» իրենց «ապաստան» դարձրին և «ստության տակ» «թաքնվեցին»:

Ուստի լսե՛ք Տիրոջ խոսքը, ո՛վ արհամարհող մարդիկ, որ իշխում եք այս ժողովրդի վրա, որը Երուսաղեմում է: Որովհետև ասել եք. «Մենք մահվան հետ ուխտ ենք կապել, և դժոխքի հետ համաձայնության մեջ ենք. երբ հեղեղող պատուհասը անցնի, մեզ չի հասնի, որովհետև սուտը մեր ապաստանն ենք դարձրել, և կեղծիքի տակ ենք թաքնվել»: Եսայիա 28:14, 15.

Վերջին օրերի Երուսաղեմի հին մարդիկ չեն անցնում «հանգստի և զովացման» փորձությունը, որը ներկայացված է «սող առ սող» մեթոդաբանությամբ, և որը իմաստուններին հնարավորություն է տալիս ճանաչելու վերջին օրերի ուշ անձրևը՝ Միլլերական պատմության մեջ ուշ անձրևի պատմական պատկերավորման միջոցով: Այն մարգարեական բնութագիրը, որ Եսայիան շեշտում է այս հատվածում «ծաղրող

մարդկանց» վերաբերյալ, այն սուտն ու կեղծիքն է, որի տակ նրանք ծածկվեցին և որը դարձրին իրենց ապավենը: Հետևաբար, ուշ անձրևի պատգամի փորձության հետ առնչությամբ («հանգիստն ու զովացումը», որին նրանք չէին կամենում լսել), Երուսաղեմի հին մարդիկ ընդունել են սուտը:

Վերջին անձրևի պատգամը գալիս է մի վիճաբանությամբ, ինչպես ներկայացված է Ամբակումի գրքի երկրորդ գլխում, երբ այնտեղ պահապանը հարցնում է Աստծուն, թե իր պատմության «վիճաբանության» մեջ ինքը ինչ պիտի պատասխանի, որովհետև երկրորդ գլխի առաջին համարում «հանդիմանված» բառը նշանակում է «վիճաբանված»:

Ես կկանգնեմ իմ պահակատեղիում, և կկանգնեմ աշտարակի վրա, և կհետևեմ՝ տեսնելու, թե ինչ պիտի ասի ինձ, և ինչ պիտի պատասխանեմ, երբ ինձ հանդիմանեն: Ամբակում 2:1:

Խոհեմները վերջին անձրևի վերաբերյալ վեճի ընթացքում ներկայացնում են այն ճշմարտությունները, որոնք ներկայացված են որպես Միլլերի գոհարներ, և որոնք միաժամանակ այն հիմնարար ճշմարտություններն են, որ նույնականացվել, հաստատվել և ներկայացվել են միլլերիտների կողմից: Այդ ճշմարտությունները ներկայացված են որպես Քրիստոս Հավիտենական Վեմը:

«Թող նրանք, ովքեր կանգնած են որպես Աստծո պահապաններ Սիոնի պարիսպների վրա, լինեն մարդիկ, որոնք կարող են վտանգները տեսնել ժողովրդի առջևից,—մարդիկ, որոնք կարող են զանազանել ճշմարտությունն ու մոլորությունը, արդարությունն ու անիրավությունը:»

«Զգուշացումը տրվել է. չպետք է թույլատրվի, որ ներս մտնի որևէ բան, որը պիտի խախտի այն հավատի հիմքը, որի վրա մենք կառուցում ենք այն օրից ի վեր, երբ լուրը եկավ 1842, 1843 և 1844 թվականներին: Ես եղել եմ այս լուրի մեջ, և այն ժամանակվանից ի վեր կանգնած եմ եղել աշխարհի առաջ՝ հավատարիմ այն լույսին, որ Աստված տվել է մեզ: Մենք մտադիր չենք մեր ոտքերը հեռացնել այն հարթակից, որի վրա դրանք դրվեցին, երբ օրեցօր Տիրոջն էինք փնտրում ջերմեռանդ աղոթքով՝ լույս որոնելով: Կարծո՞ւմ եք, թե ես կարող էի հրաժարվել այն լույսից, որ Աստված տվել է ինձ: Այն պետք է լինի ինչպես Դարերի Վեմը: Այն առաջնորդել է ինձ այն պահից ի վեր, երբ տրվեց»: Review and Herald, April 14, 1903.

Հին մարդիկ ներկայացնում են կեղծ ուշ անձրևի լուր, որը Եսայիան ներկայացնում է որպես «սուտ» և կեղծիք: Եզեկիելի ութերորդ գլխում տրված է այն պատմությունը, որը ցույց է տալիս, թե երբ Երուսաղեմի հին մարդիկ երկրպագում էին արեգակին, և հակադրվում են նրանց, ովքեր հաջորդ գլխում ստանում են Աստծո կնիքը: Երրորդ գարշելիությունը (սերունդը) ներկայացնում է կեղծ ուշ անձրևի լուր, ինչպես ներկայացված է «Թամմուզի համար լացով»: Ադվենտիզմի երրորդ սերնդում, որը սկսվեց 1919 թվականին, ներմուծվեց մի «սուտ» կապված այն կեղծ ավետարանի հետ, որը W. W. Prescott-ը հրապարակայնորեն ներկայացրեց 1919 թվականի Աստվածաշնչյան համաժողովում: Այդ «սուտը» երրորդ սերնդի մի առանձնահատուկ

թեմա է, և այդ «սուտը» կեղծ ուշ անձրևի լուրի կեղծ հիմքն է, որը ներկայացված է «Թամնուզի համար լացով»:

Կարևոր է ժամանակ հատկացնել մարգարեության մեջ «ստի» ճշգրիտ բացահայտմանը, որովհետև հենց «սուտն» է այն գլխավոր պատճառը, որ Լատդիկեական աղվենտիզմը չի կարող տեսնել գիտության աճը 1989 թվականին: «Սուտն» այն է, թե Դանիելի գրքում «ամենօրյան» ներկայացնում է Քրիստոսի սրբաբանի ծառայությունը: «Ամենօրյան» մարգարեաբար կիրառել որպես Քրիստոսի սրբաբանի ծառայություն՝ կեղծ և սխալ մարգարեական կիրառություն է, սակայն «սուտը» պարզապես այն չէ, որ բացահայտվում է «ամենօրյայի»՝ որպես մարգարեական խորհրդանշի կեղծ նույնականացումը. այն նաև ներկայացնում է մի «սուտ», որը պնդում է, թե Քույր Ուայթը համաձայն էր այդ կեղծ կիրառության հետ, և ապա այդ կեղծիքն օգտագործվում է՝ սխալ կիրառությունը որպես հաստատված ճշմարտություն հաստատելու համար:

Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարների ճշմարիտ ըմբռնումը նախատիպվել է երեսունից մինչև երեսունվեց համարներով, և երբ Քույր Ուայթը մատնանշում է Դանիել տասնմեկերորդ գլխի ամբողջական կատարման իրողությունը, նա ասում է, որ երեսունից մինչև երեսունվեց համարներում «նկարագրվածներին նման տեսարաններ» «կրկնվեն»:

«Ամենօրյայի» կեղծ սահմանումը կիրառելը ծնում է կեղծ պատմական կառուցվածք: Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի երեսունից երեսունվեց համարներում ներկայացված պատմությունն ընդգրկում է «ամենօրյայի» վերացումը: «Ամենօրյան» կա մ միլլերիտական կիրառությունն է, կա մ Պրեսքոթի և Դանիելսի կիրառությունը: Կախված նրանից, թե որ կիրառությունն է ընտրվում, կձևավորվեն երկու տարբեր պատմական կառուցվածքներ:

Եվ գորքեր պիտի կանգնեն նրա կողմից, և պիտի պղծեն ամրության սրբավայրը, և պիտի վերցնեն մշտնջենական զոհը, և պիտի դնեն ավերիչ պղծությունը: Դանիել 11:31.

Ըստ ներշնչման՝ այս համարում ներկայացված մարգարեական պատմությունը, ինչպես նաև երեսուներորդ համարը և երեսուներկուից մինչև երեսունվեց համարները, պետք է կրկնվի Դանիել տասնմեկի քառասունից մինչև քառասունհինգ համարներում:

«Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի մարգարեությունը գրեթե հասել է իր լիակատար իրականացմանը: Այս մարգարեության կատարման մեջ տեղի ունեցած պատմության մեծ մասը պիտի կրկնվի: Երեսուներորդ խոսքում խոսվում է մի իշխանության մասին, որը «կվշտանա, [Դանիել 11:30–36՝ մեջբերված]:»

«Այս խոսքերում նկարագրվածներին նման տեսարաններ տեղի կունենան»:
Manuscript Releases, թիվ 13, 394.

Այն համարը, որտեղ մենք գտնում ենք «ամենօրյան», երեսունմեկերորդ համարն է:

Եվ գորքեր պիտի կանգնեն նրա կողմից, պիտի պղծեն գործության սրբաբանը, պիտի վերցնեն ամենօրյա զոհը, և պիտի դնեն ամայացնող պղծությունը: Դանիել 11:31.

Այս համարում հիշատակված «բազուկները» կանգնում են «նրա կողմից»:
«Բազուկները» իշխանություն են, ինչպես նաև նա, որի համար դրանք «կանգնում են»:
Համարում հենց «բազուկներն» են, որ «կանգնում են նրա կողմից», և «բազուկներն» են,
որ «պղծում են զորության սրբարանը», և «բազուկներն» են, որ «վերացնում են
ամենօրյան», և նաև «բազուկներն» են, որ «կանգնեցնում են ամայացնող պղծությունը»:
Հայտնության տասներեքերորդ գլխում վիշապը, որ հեթանոսական Հռոմն է,
պապությանը տալիս է երեք բան:

Եվ այն գազանը, որ ես տեսա, նման էր ընձառյուծի, և նրա ոտքերը՝ արջի ոտքերի
պես, և նրա բերանը՝ առյուծի բերանի պես. և վիշապը նրան տվեց իր զորությունը,
իր աթոռը և մեծ իշխանություն: Հայտնություն 13:2.

Հովազանման գազանը Քույր Ուայթի կողմից նույնացվում է պապականության հետ,
իսկ տասներկուերորդ գլխում Քույր Ուայթը նույնացնում է, որ վիշապը և՛ սատանան է,
և՛ նաև հեթանոսական Հռոմը:

«Այսպիսով, մինչ վիշապը նախ և առաջ ներկայացնում է Սատանային,
երկրորդական իմաստով այն հեթանոսական Հռոմի խորհրդանիշն է»: The Great
Controversy, 439.

Հայտնության տասներեքերորդ գլխի երկրորդ համարում հեթանոսական Հռոմը իր
ռազմական զորությունը՝ իր «բազուկները», տվեց պապությանը՝ սկիզբ առնելով
Ֆրանկների (Ֆրանսիա) արքա Քլովիսից՝ 496 թվականին: Հեթանոսական Հռոմը
պապական Հռոմին իր իշխանության աթոռը տվեց 330 թվականին, երբ Կոստանդինոս
կայսրը լքեց Հռոմ քաղաքը և կայսերական Հռոմի մայրաքաղաքը տեղափոխեց
Կոստանդնուպոլիս քաղաքը: Հեթանոսական Հռոմը քաղաքացիական իշխանությունը
տվեց պապությանը 533 թվականին, երբ Հուստինիանոսը հրապարակեց մի
հրովարտակ, որով պապությունը ճանաչվում էր բոլոր եկեղեցիների գլուխը և
հերետիկոսների ուղղիչը:

Երեսունմեկերորդ համարում «բազուկները», որ պիտի կանգնեն, հեթանոսական Հռոմի
ռազմական ուժերն են, որոնք պապականության կողմը կանգնեցին՝ սկսած Կլովիսից՝
496 թվականին: Այս արարքի համար պապականությունը Ֆրանսիան ճանաչում է
որպես «Կաթոլիկ եկեղեցու անդրանիկ», իսկ երբեմն՝ որպես «Կաթոլիկ եկեղեցու ավագ
դուստր»: Երեսունմեկերորդ համարում, այն բանից հետո, երբ Կոստանդինոսը 321
թվականին կիրակնօրյա օրենք արձակեց, ապա 330 թվականին մայրաքաղաքը Հռոմ
քաղաքից տեղափոխեց Կոստանդնուպոլիս քաղաքը, նախկինում անպարտելի
կայսրությունը սկսեց փլուզվել, մինչ Հայտնության ութերորդ գլխի առաջին չորս
Փողերի զորությունները սկսեցին շարունակական պատերազմ վարել Հռոմեական
կայսրության դեմ: Բարբարոսների և Գենսերիկի կողմից իրականացված
հարձակումների գլխավոր թիրախը Հռոմ քաղաքն էր, որը մինչև 330 թվականը
Հռոմեական կայսրության համար եղել էր «ուժի սրբարանը»: 330 թվականից և
այնուհետ ներխուժող բարբարոսական պատերազմը պետք է «պղծեր ուժի սրբարանը»,
մինչև որ հեթանոսական Հռոմի «բազուկները» կանգնեին պապականության կողմը՝

սկսած 496 թվականից:

Հեթանոսական Հռոմը ոչ միայն երեք բան տվեց պապական իշխանությանը՝ նրան շնորհելով ռազմական գործություն, քաղաքացիական իշխանություն և Հռոմ քաղաքի աթոռը, այլև պապական Հռոմի համար վերացրեց նաև երեք եղջյուր:

Ես նայում էի եղջյուրներին, և ահա նրանց մեջ ելավ մեկ ուրիշ փոքրիկ եղջյուր, որի առաջ առաջին եղջյուրներից երեքը արմատախիլ եղան. և ահա այս եղջյուրի վրա կային մարդու աչքերի նման աչքեր և մեծամեծ բաներ խոսող բերան: Դանիել 7:8.

Դանիել մարգարեի յոթերորդ գլխում այն երեք եղջյուրները, որ պիտի «արմատախիլ արվեին», ներկայացնում էին երեք գլխավոր գործություններ, որոնք դիմադրում էին պապականության՝ իշխանության բարձրանալուն: Այդ երեք եղջյուրներից վերջինը վերացվեց, երբ 538 թվականին գոթերը դուրս մղվեցին Հռոմ քաղաքից: Նրանք քաղաքից դուրս մղվեցին հեթանոսական Հռոմի «բազուկների» միջոցով, որովհետև այդ «բազուկները» պիտի պապականությանը (ամայացման գարշելիքը) նստեցնեին այն ժամանակ հայտնի աշխարհի գահին՝ 538 թվականին:

Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի երեսունմեկերորդ համարը նշում է չորս բան, որ «բազուկները» (հեթանոսական Հռոմը) պիտի անեին: Նրանք պիտի «կանգնեին» պապության կողմը, ինչպես արեցին 496 թվականին: Նրանք պիտի պղծեին «գործության սրբարանը», ինչպես ներկայացված է այն ռազմական պայքարներով, որ իրականացվեցին Հռոմ քաղաքի վրա մոտավորապես երկու դար շարունակ: Նրանք պիտի «տեղադրեին» պապությանը երկրի գահի վրա 538 թվականին, և նաև պիտի «վերացնեին ամենօրյան»:

Այդ համարում «վերցնել հեռացնել» թարգմանված եբրայերեն բառը (sur) նշանակում է «հեռացնել»: 508 թվականին հեթանոսությունից բխող դիմադրությունը, որ գոյություն ուներ Հռոմեական կայսրությունում և գործում էր՝ խոչընդոտելու պապականության իշխանության բարձրանալը, ամբողջությամբ ենթարկվել կամ վերացվել էր:

«Ամենօրյան» նույնացնելը Քրիստոսի սրբարանի ծառայության հետ կեղծ կիրառություն է, սակայն այն իրական գործը, որ կատարվեց Լատդիկեական Աղվենտիստական պատմության մեջ և այդ կեղծ կիրառությունը ճանաչեց որպես ճշմարտություն, հիմնված էր որոշակի «ստի» վրա, որը գործադրվեց աղվենտիզմի երրորդ սերնդում: Քույր Ուայթի այն ցուցումը, թե երեսունից մինչև երեսունվեց համարների պատմությունը պիտի կրկնվի Դանիել տասնմեկի վերջնական կատարման մեջ, անհնար էր դարձնում, որպեսզի Երուսաղեմը կառավարող «արհամարհող մարդիկ» երեսունմեկերորդ համարի վրա որևէ մեկնություն դնեին՝ առանց միաժամանակ Մարգարեության Հոգին մերժելու:

«Ծաղրող մարդիկ» ուսուցանում են, թե պապականությունը վերացրեց Քրիստոսի սրբարանի ծառայության ճշմարիտ ըմբռնումը՝ ներմուծելով պապական պատարագը, որը երկնային սրբարանում Քրիստոսի գործի կեղծ նմանակությունն է: Եթե «ամենօրյա»-ի իրական իմաստը սա լիներ, ապա երեսունմեկերորդ համարում

կանգնած «բազուկները» պիտի պապականությունն լինեին, որովհետև համարի քերականական կառուցվածքը պահանջում է, որ «բազուկները» լինեն այն իշխանությունը, որ վերացնում է «ամենօրյա»-ն:

Իրենց առասպելների կերակրատաշտը պահպանելու համար նրանք պնդում են, թե պապականությունը (բազուկները) պղծեց Քրիստոսի երկնային սրբարանը: «Զորության սրբարան (miqdash)» թարգմանված երբայերեն բառը կա՛մ հեթանոսական սրբարան է, կա՛մ Աստծո սրբարանը: Եթե Դանիելը ցանկանար փոխանցել, որ Աստծո սրբարանը պետք է պղծվեր պապականության կողմից, նա կկիրառեր «qodesh» երբայերեն բառը, որը կարող է նշանակել միայն Աստծո սրբարանը: Ուրեմն որտե՞ղ է Աստվածաշնչում կամ Մարգարեության Հոգում արձանագրված, որ երկնային սրբարանը երբևէ պղծվել է կամ երբևէ պիտի պղծվի պապականության կողմից:

Անշուշտ, քրիստոնյաների մեղքերը գրանցվում են երկնային սրբարանի գրքերում, սակայն այդ պատկերացումը չի նշանակում, թե Աստծո սրբարանը պղծվել էր: Սրբարանի մաքրագործումը ներկայացնում էր սրբարանում գտնվող գրանցամատյանների մաքրագործումը: Ավելին, պապական իշխանությունը երբեք քրիստոնեական չի եղել, ուստի այն երբեք չի մուտքագրվել քննական դատաստանի գրքերում: Պապության համար հիշատակված միակ դատաստանը Աստծո բարկության գործադիր դատաստանն է:

«Բազուկները» նաև պետք է «տեղադրեին պղծությունը, որ ամայացնում է», որը ո՞ր իշխանությունը պիտի լիներ: Պապականությունը ո՞ր իշխանությունը հաստատեց: Եվ ո՞ր իշխանության համար էր, հենց երեսունմեկերորդ համարի ամենասկզբում, որ պապականությունը կանգնեց:

Լաոդիկեական ադվենտիզմի այն անուսյալները, որոնք իրենց հավիտենական կյանքը հանձնել են այն մարդկանց ձեռքը, որոնց մասին նշված է, որ անկարող են կարդալ կնքված գիրքը, գուցե հանգիստ զգան, երբ իրենց քոր եկող ականջները շոյվում են այդպիսի ապականված աստվածաշնչյան կիրառությամբ, սակայն առավել ևս անհեթեթ է փորձել վերցնել այն պատմությունը, որը նրանք պետք է նույնացնեն՝ իրենց մոլորությունը պաշտպանելու համար, և այն համապատասխանեցնել Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարներին:

Խորհրդային Միության փլուզմանը նախորդած պատմության մեջ, որը կարելի է ցույց տալ, որ Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ խոսքում ներկայացված է որպես Հարավի թագավորը, Միացյալ Նահանգների ռազմական ուժը ոտքի կանգնեց հոգուտ պապականության, երբ Ռոնալդ Ռեյգանը գաղտնի դաշինք կազմեց աստվածաշնչյան մարգարեության նեոի հետ: Այդ կերպ ազդարարվեց, որ պապականության վերելքի դեմ ցանկացած բողոքական դիմադրություն Միացյալ Նահանգներում ճնշվել էր, ինչպես որ 508 թվականին հեթանոսության դիմադրության վերացումը նախատիպորեն ցույց էր տալիս: Հյուսիսի թագավորը (պապականությունը) այդ հատվածում նախ ավելեց հեռացրեց Խորհրդային Միությանը 1989 թվականին, և դա արեց «կառքերի» ու «հեծյալների» հետ համագործակցությամբ, որոնք ներկայացնում են

Միացյալ Նահանգների ռազմական ուժը, ինչպես նաև Միացյալ Նահանգների տնտեսական ուժով, որը ներկայացված է «նավերով»:

Միացյալ Նահանգներն էին այն «բազուկները», որ կանգնեցին պապականության համար: Բողոքականությունը հեռացվեց, ճիշտ ինչպես հեթանոսության դիմադրությունը խոնարհվեց մինչև 508 թվականը: Քառասունմեկերորդ համարում Միացյալ Նահանգները պիտի նվաճվեն պապականության կողմից, և Միացյալ Նահանգների Սահմանադրությունը, որը Միացյալ Նահանգների «ուժի սրբաբանն» է, պիտի տապալվի, երբ Միացյալ Նահանգները երկրի գահի վրա նստեցնեն Հյուսիսի Թագավորին (պապականությանը), ինչպես արեց հեթանոսական Հռոմը 538 թվականին: Եթե դուք կարդում եք այս կայքի հոդվածները, ապա կարող եք ներբեռնել «Վախճանի Ժամանակը» հանդեսը և կարդալ Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարների ավելի հանգամանալի ներկայացումը, բայց այժմ մենք պարզապես ցույց ենք տալիս, որ «ամենօրյա»-ի նույնացումը՝ որպես Քրիստոսի սրբաբանի ծառայություն, խորհրդանշի սխալ կիրարկում է: Մենք դա անում ենք, որպեսզի ցույց տանք, որ այդ սխալ կիրարկումը Լաոդիկյան ադվենտիզմի վրա բերվեց կանխամտածված ստի միջոցով:

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք քննել մարգարեական սուտը:

«Մենք ժամանակ չունենք կորցնելու: Նեղության ժամանակներ են մեր առջև: Աշխարհը հուզված է պատերազմի ոգով: Շուտով տեղի կունենան մարգարեություններում հիշված նեղության տեսարանները: Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի մարգարեությունը գրեթե հասել է իր լիակատար կատարմանը: Այս մարգարեության կատարման մեջ տեղի ունեցած պատմության մեծ մասը պիտի կրկնվի»:

«Երեսուներորդ համարում խոսվում է մի իշխանության մասին, որ «կտրտմի, և պիտի դառնա, և բարկանա սուրբ ուխտի դեմ. այսպես պիտի անի. նա դարձյալ պիտի դառնա և միաբանվի նրանց հետ, որ թողել են սուրբ ուխտը: Եվ գորքեր պիտի կանգնեն նրա կողմից, և պիտի պղծեն գործության սրբաբանը, և պիտի վերացնեն մշտական գոհը, և պիտի հաստատեն այն պղծությունը, որ ավերում է: Եվ նրանք, որ անօրենություն են գործում ուխտի դեմ, նա պիտի ապականի շողոքորթություններով. բայց այն ժողովուրդը, որ ճանաչում է իր Աստծուն, պիտի գորանա և սխրանքներ գործի: Եվ ժողովրդի մեջ խոհեմ եղողները պիտի շատերին խրատեն. սակայն պիտի ընկնեն սրով, և կրակով, և գերությամբ, և ավարառությամբ՝ շատ օրեր: Եվ երբ նրանք ընկնեն, պիտի օգնություն ստանան մի փոքր օգնությամբ. բայց շատերը պիտի միանան նրանց շողոքորթություններով: Եվ խոհեմներից ոմանք պիտի ընկնեն, որպեսզի փորձվեն, և մաքրվեն, և սպիտականան մինչև վերջի ժամանակը, որովհետև դեռ նշանակված ժամանակ կա: Եվ թագավորը պիտի անի իր կամքի համաձայն. և պիտի բարձրացնի իրեն, և պիտի մեծարի իրեն ամեն աստծուց վեր, և զարմանալի բաներ պիտի խոսի աստվածների Աստծու դեմ, և պիտի հաջողի, մինչև որ բարկությունն ավարտվի, որովհետև ինչ որ վճռված է, պիտի կատարվի»:

Դանիել 11:30–36:

«Այս խոսքերում նկարագրվածներին նման տեսարաններ տեղի կունենան: Մենք տեսնում ենք ապացույցներ, որ սատանան արագորեն ձեռք է բերում այն մարդկանց մտքերի նկատմամբ վերահսկողություն, որոնց առջև Աստծո երկյուղը չկա: Թող բոլորը կարդան և հասկանան այս գրքի մարգարեությունները, որովհետև մենք այժմ մտնում ենք խոսված նեղության ժամանակի մեջ.»

«Եվ այն ժամանակ Միքայելը պիտի կանգնի՝ այն մեծ իշխանը, որ կանգնած է քո ժողովրդի որդիների համար. և պիտի լինի նեղության մի ժամանակ, ինչպիսին չի եղել այն ազգի գոյանալուց ի վեր մինչև նույն այդ ժամանակը. և այն ժամանակ քո ժողովուրդը պիտի ազատվի՝ ամեն ոք, ով պիտի գտնվի գրքում գրված: Եվ երկրի հողի փոշու մեջ ննջողներից շատերը պիտի արթնանան, ոմանք՝ հավիտենական կյանքի համար, և ոմանք՝ ամոթի և հավիտենական արհամարհանքի համար: Եվ իմաստունները պիտի փայլեն երկնականարի պայծառության պես, և նրանք, որ շատերին դարձնում են արդարության, ինչպես աստղերը՝ հավիտյանս հավիտենից: Բայց դու, ո՛վ Դանիել, ծածկիր այս խոսքերը և կնքիր գիրքը մինչև վախճանի ժամանակը. շատերը պիտի այս ու այն կողմ վազեն, և գիտությունը պիտի շատանա»: Դանիել 12:1–4: Manuscript Releases, թիվ 13, 394: